

Autor: John Bruce Leonard

Jsem Američan a už pět let žiji na Sardinii, ostrovu v klidné a odlehlé části Itálie, relativně nezasaženém v posledních letech vystupňovanou migrační krizí. Přesto i změny, které jsem na ostrově pozoroval v této relativně krátké době, takřkajíc bijí do očí.

Přichází záplavová vlna

Itálie je spolu s Řeckem hlavním vstupním bodem velké většiny uprchlíků do Evropy. Podle oficiálních čísel přišlo v roce 2016 do země 180 000 žadatelů o azyl, větší část z Afriky. To jsou ještě o něco větší počty než v roce 2014 (170 000) a 2015 (150 000). Jedná se tedy o půl milionu migrantů během krátké doby tří let, což je příliv bezprecedentního rozsahu.

Nově příchozí jsou spočtení celkem přesně, dále už se však čísla poněkud zamlžují. Ze 170 000 přibývajících v roce 2014 jich například jen 65 000 požádalo o azyl, z toho asi 40 000 úspěšně. Těchto 40 tisíc dostalo dočasná víza, díky nimž se mohou volně pohybovat po celém Schengenském prostoru. 25 000 odmítnutých žadatelů a azyl – pouhých 15% všech příchozích za rok 2014 – mělo Itálii opustit. Kolik jich ale skutečně odešlo, neví nikdo.

A co těch asi 105 tisíc imigrantů z roku 2015, kteří o azyl nepožádali? Zdá se, že nikdo – ani premiér v Římě, ani místní samosprávy, jež musejí uprchlíky ubytovávat – nemá sebemenší

tušení. **Nejspíš budou někde v Evropě.**

To jsou však *oficiální* údaje. Itálie má přes 7 tisíc kilometrů dlouhé pobřeží a těžko si tak představit, že nikdo nepronikne bez povšimnutí. Jen beznadějný optimista by také doufal, že **mafie nevydělává** na chaosu v Africe a evropské neschopnosti, zatímco u italských břehů přistávají plné čluny.

Italský svazu podnikatelů v obchodu Confcommercio, jenž vede statistiky mnoha aspektů italského života, sestavil za pomoci oficiálních údajů o zločinnosti **užitečnou zprávu** o imigraci a zločinu v roce 2016. V závěrečném shrnutí se mj. říká:

„Tyto výpočty nás vedou k závěru, že průměrná míra zločinnosti je následující: 4,3/1000 jednotlivců u Italů, 8,5/1000 u legálních cizinců a 246,3/1000 u těch ilegálních.“

To znamená, že u legálně se v zemi zdržujících cizinců je pravděpodobnost spáchání zločinu dvakrát vyšší než u Italů, u „ilegálů“ pak 57krát vyšší. Přesuneme-li se ke konkrétním kategoriím trestných činů, legálně pobývající cizinci se s dvakrát větší pravděpodobností dopouštějí ozbrojených přepadení, 2,5 krát častěji jsou zatýkáni za drogové prohřešky, třikrát častěji za znásilnění a loupeže a devítinásobně za prostituci. **Ilegální imigranti se pak s osmatřicetkrát vyšší pravděpodobností než Italové dopouštějí vražd a těžkého ublížení na zdraví, 48 krát častěji znásilnění, 52krát častěji drogových zločinů, 67krát častěji ozbrojených přepadení, 102krát častěji loupeže a je 120krát pravděpodobnější, že se zapojí do prostituce.**

Mnozí by jistě namítli, že extrémně vysoká kriminalita ilegálních imigrantů je přinejmenším zčásti zapříčiněna jejich ilegálním statutem. Bylo by jistě zajímavé porovnat zločinnost legálních a ilegálních přistěhovalců v Africe nebo Středního východu, tato data však bohužel nejsou k dispozici. **Víme tak jen to, že zatímco mezi ilegálními cizinci převažují Afričané a Arabové, u těch legálních tomu tak není. Těžko si ale představit, že by udělení dočasných víz těmto odmítnutým „uprchlíkům“ nějak zásadněji snížilo jejich zločinnost.**

Itálie s novou tváří

Žiju nedaleko hlavního města Sardinie Cagliari. Na tento ostrov přišlo v roce 2016 pouhých pět procent z celonárodního součtu, tedy jen **asi 9000 lidí**. I tento přírůstek po sobě ale stačil zanechat viditelné stopy.

Když jsem těsně před tímto nejnovějším přílivem migrantů v roce 2013 na Sardinii dorazil, hrstka tamějších Afričanů a Arabů zde představovala spíše raritu. Jen málokteří se přišel do italských rodin, ale jejich okolí je zpravidla znalo jménem. Všeobecně se vědělo, že většinu svého skromného výděлку posílají svým příbuzným v rodné zemi a žijí v přeplněných bytech,

v otřesných a často nelegálních podmínkách. Italové jsou však velkorysí, a tak to tolerovali, pokud se cizinci chovali slušně, což povětšinou splnili.

Novější imigranti se chovají úplně jinak - jen zřídka se vůbec stýkají s Italy, snad s výjimkou žebření a prodeje trefek. Přestože tu někteří žijí už léta, ovládají jen chatrné základy italštiny. Nastavují klobouky na nárožích, prodávají figurky na semaforech nebo - úplně nejraději - dělají jakési neoficiální správce parkovišť: shromažďují se na veřejných parkovištích a ukazují příjíždějícím řidičům na volná místa. Následně za tuto zcela nepotřebnou službu chtějí zaplatit a odmítnutí je značně pobuřuje. Na vlastní oči jsem v průběhu let sledoval jejich rostoucí troufalost, když se v poslední době nebojí pronásledovat a agresivně požadovat peníze po lidech, kteří jim odmítli zaplatit.

I na našem odlehlém ostrově páchají někteří z nich závažné zločiny. **Nigerijka napadla šéfa místního centra kuchyňským nožem. Uvězněný imigrant** na dozorce nejprve házel fekálie a následně jej napadl a zranil. **Africký vězeň** zbil a pokousal dozorce. **Nigerijec** vyhrožoval policistce, která se mu snažila zabránit rozhazovat po ulici odpadky z pytlů, k nimž si pomohl v kontejneru.

Jistý Maročan se zase rozhodl slunit se nahý na lavičce na nábřežní cagliarské promenádě. **Další imigrant** na chodníku předváděl své genitálie kolemjdoucím rodinám. **Pakistánský imigrant** byl zatčen, když se v parku ukájel před zraky rodin s dětmi. **Muž z Pobřeží slonoviny** se v baru pustil do výměny názorů se svou manželkou a tuto konfrontaci zakončil výpraskem, kousnutím do ruky - a jako bonus ji ještě přejel autem. Na radnici se skupina rozzlobených migrantů domáhala údajně smluvené schůzky se starostou - když nebyli vpuštěni, pokoušeli se dostat dovnitř násilím.

Černošská rodina se pokusila nastoupit do autobusu bez lístků, načež se jim řidič marně snažil vysvětlit, že v Itálii si lidé před nástupem do autobusu kupují jízdenky. Otce rodiny to rozzuřilo a začal na řidiče křičet. Mladá Italka se mu pokoušela vysvětlit, že se v takovéto situaci má z autobusu vystoupit. Černoch prošel přes půl autobusu a opakovaně ji udeřil do tváře.

Podobné případy se rozmnožily natolik, že místní policisté nedávno demonstrovali před svým velitelstvím za zastavení imigrace.

90% uprchlíků jsou muži, což vysvětluje, proč je vidět tak málo žen. Někde se ale přece jen najdou: v posledních letech se na ostrově rozbujela prostituce. Přestože nemají Afričanky na toto podnikání monopol, už na první pohled jsou v něm zastoupeny nadmíru. Člověk je vidí postávat ve dne v noci ve vyzývavém oblečení na nárožích nebo se ohřívat kolem ohňů z odpadků. Na některých ulicích tak je možné sledovat bezmála surreálné obrazy početných skupin prostitutek shromážděných na zahradních křesílcích - ohořelé rumiště a rozbitý nábytek.

A nejsou to žádné vykřičené čtvrti, prostě jen okrajové části města, kde žije příliš málo italského obyvatelstva na to, aby úřadům stály za adekvátní policejní přítomnost. Ženy se tu

objevily teprve v průběhu posledních pěti let. Podobně jako jejich soukmenovci na parkovištích si zřídily stanoviště poblíž zavedených podniků a na toaletách veřejných zařízení, jako jsou nemocnice, za sebou zanechávají názorné doklady velice odlišného pojetí hygieny.

Znovu se objevují i nemoci považované za vymýcené: meningitida zabila v Toskánsku jen v roce 2016 šest lidí; kmen onemocnění podle všeho přišel z jihu. Staronově se objevuje i syfilis, nepochybně „zásluhou“ afrických prostitutek. Čtyřletý syn našich přátel nedávno onemocněl novou, odolnější formou tuberkulózy, s velkou pravděpodobností spojenou s imigrací.

Někteří situaci zlehčují s tím, že půl milionu imigrantů nelze v zemi s 60 miliony obyvatel nazývat invazí. **Nápor skutečného útoku však samozřejmě nepocituje italská armáda, ale italský způsob života a hodnoty:** otevřenost, veselost a dobré rozpoložení. Itálie by bez větších potíží dokázala asimilovat klidně i celý milion Evropanů dobrého charakteru, avšak i relativně nižší číslo velice odlišných a popudlivých lidí narušuje pocit bezpečí, společenství i sdílené identity, jež jsou duší každé společnosti. Neutuchající vlny imigrace tak ničí italské dědictví, krásu jejích měst i srdečnost a jedinečnost jejích obyvatel.

Kultura pohostinnosti

A jak na tuto krizi odpověděl politický establishment? Typický postoj dobře ztělesňuje kariéra konžské imigrantky Cécile Kyengeové. Ta se po nějaké době strávené v parlamentu stala roku 2013 první černošskou italskou ministryní. Jejím resortem byla integrace. Krátce po svém zvolení do veřejného postu začala prosazovat **zákon**, jenž by zaručil automatické nabytí občanství všem v Itálii narozeným dětem, bez ohledu na státní příslušnost a legální status jejich rodičů (viz *anchor babies* v USA, pozn. DP). Při prvních náznacích eskalace migrační krize v roce 2013 hlasitě vyzývala k amnestii všech v té době v zemi přítomných ilegálních imigrantů. **Potřeby Neevropanů stabilně upřednostňuje před těmi italskými - taková totiž zjevně je její idea „integrace“.** Není to ostatně žádná záhada: její otec Clement Kikoko Kyenge, náčelník kmene v Demokratické republice Kongo, má čtyři manželky a 38 dětí v deseti různých zemích, včetně USA. Řada Italů Kyengeovou velebí coby znamení přicházející multikulturní éry a v roce 2014 byla zvolena do Evropského parlamentu.

Současná předsedkyně italské poslanecké sněmovny (Camera dei deputati) Laura Boldriniová nedávno vyzvala k vytvoření „kultury pohostinnosti“ napříč Evropou s tím, že „dnešní imigranti jsou lidským prvkem globalizace; jejich způsob života brzy promění život nás všech“. Papež František v únoru v **projevu** na Římské univerzitě volal po otevření hranic a „vzájemné kulturní výměně“. Evropa je podle něj kontinentem imigrantů, příčinou terorismu vysoká nezaměstnanost a „Středozemní moře se stalo hřbitovem“ uprchlíků, kteří se snaží dostat do Evropy. Papež má i dnes v převážně katolické Itálii velice silné slovo.

Italský premiér Paolo Gentiloni pak při nedávné tiskové konferenci prohlásil:

„Strategickým cílem není uzavřít naše přístavy, ale přeměnit příliv

imigrantů z chaotického na regulovaný fenomén, tak aby nebyly ohroženy životy a lidé mohli bezpečně a kontrolovaně připlouvat k našim břehům.“

Vyzval také ke zrychlení azylového řízení, ale také nastavení průhlednějšího systému deportací.

Tato „kultura pohostinnosti“ klade nezvané hosty před Evropany a vysmívá se tradiční autentické italské pohostinnosti, když Itálie nutí do stále neochotněji přijímaného svazku. Jejím dosud nejpovedenějším plodem je zřejmě **program přesídlování uprchlíků do vysídlených odlehlejších italských měst**. Moje italská manželka k tomu podotkla:

Proč by měli Italové vůbec zvažovat myšlenku na to vzdát se vlastní půdy ve prospěch lidí, kteří nic nevědí o Dantem, da Vincim nebo Galileovi - a vůbec je to nezajímá? Jak někdo vůbec mohl přijít s nápadem osídlit upadající italské vesnice cizinci, kteří neumí ani slovo italsky, nevědí nic o italské kuchyni nebo módě a nikdy neslyšeli Verdiho či Pucciniho hudbu, pokud tedy vůbec kdy zaslechli aspoň jejich jména?

Jediná politická strana, u níž je alespoň jakási realistická šance, že by se otázkou imigrace vážně zabývala, *Lega Nord*, si naneštěstí ubližuje svým otevřeně projevovaným opovržením k jižní části země a svou podporou separatismu - v Itálii obecně velice nepopulární myšlenky. A přestože většinu velkých politických stran v zemi sužuje vnitřní chaos, často hraničící s otevřeným kolapsem, bohužel nevidím v blízké budoucnosti jako pravděpodobný příchod politika, který by byl ochoten imigrační krizi řešit.

Budoucí perspektiva

Přestože je politická třída k ničemu, začínám mezi obyčejnými Itálie pozorovat jisté pnutí probouzejícího se eurocentrismu. **Všichni od skorokomunistů až po hrstku fašistů sdílejí stále jednotnější negativní postoj k imigraci**. Podpora otevřených hranic mezi mými italskými známými se rychle vytrácí.

Když jsem do Itálie přišel, Italové se mě s upřímným zájmem a znepokojením ptali, proč je v Americe tak hluboko zakořeněný všudypřítomný „rasismus“. Dnes se mi titíž lidé svěřují, že by si i v Itálii přáli politika podobného Donaldu Trumpovi. **Znám spoustu lidí, pro které je zajištění hranic ústředním politickým tématem do té míry, že se o své volbě rozhodují právě na jeho základě.**

Podle průzkumu Eumetra Monterosa podporovalo koncem roku 2016 jen 22% Italů stávající imigrační politiku, zatímco 78% by rádo vidělo zastavení člunů hned při vyplutí nebo jejich odtažení do výchozího přístavu. **Celá polovina pak vnímá tento příliv migrantů jako**

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

vážnou hrozbu italské kultuře. Itálie je sice demokratickou zemí tak trochu s otazníkem, a tak není jisté, do jaké míry na mínění veřejnosti záleží, ale přinejmenším části Italů se konečně pomalu začínají otevírat oči.

Zpráva Johna Bruce Leonarda *Italy and the „Refugees“* vyšla na stránkách *American Renaissance* 31. března 2017.